

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 292/08-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. septembra 2008 predbežne prerokoval sťažnosť MUDr. S. S., B., zastúpenej advokátom JUDr. P. K., B., vo veci namietaného porušenia jej základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 M Cdo 8/2007 z 26. októbra 2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť MUDr. S. S. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. januára 2008 doručená sťažnosť MUDr. S. S., B. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. P. K., B., vo veci namietaného porušenia jej základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na súdnu

ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 M Cdo 8/2007 z 26. októbra 2007.

Z obsahu sťažnosti vyplýva:

«Od 01. apríla 1971 bola som v pracovnom pomere s Ú. ...

Dňom 30. apríla 2002 bola prevádzka môjho pracoviska zrušená a k tomu istému dňu z podnetu môjho zamestnávateľa uzatvorila som s ním 23. apríla 2002 dohodu o skončení pracovného pomeru z dôvodov organizačných zmien s odkazom na ust. § 63 ods. 1 písm. a) Zákonníka práce.

Pri uzatváraní dohody o skončení pracovného pomeru sme sa so zamestnávateľom dohodli, že mi vyplatí odstupné vo výške päťnásobku priemerného mesačného zárobku a to o výplatnom termíne za apríl 2002, teda v máji 2002. Táto naša ústna dohoda sa stala aj súčasťou písomnosti označenej ako „dohoda o skončení pracovného pomeru“ sformulovaný tak, že „Podľa § 76 ods. 1 Zákonníka práce a čl. 5 Kolektívnej zmluvy uzatvorenej dňa 5.2.2001 bude zamestnancovi vyplatené odstupné vo výške päťnásobku priemer. mesačného zárobku, a to vo výplatnom termíne za mesiac apríl 2002.“ ...

Napriek uvedenej dohode zamestnávateľ mi vyplatil odstupné iba vo výške dvojnásobku priemerného mesačného zárobku, teda namiesto 122.250,- Sk iba 48.900,- Sk. ...

Môj spor so zamestnávateľom sa viedol na Okresom súde Bratislava III pod spisovou značkou 16 Cp 53/02. Okresný súd môj návrh rozsudkom z 06. 02. 2006 v celom rozsahu zamietol a zaviazal ma zaplatiť odporcovi trovy konania v sume 6.428,- Sk. ... Okresný súd svoj rozsudok odôvodnil v podstate tým, že kolektívna zmluva v dôsledku zmeny Zákonníka práce (nový zákonník č. 311/2001 Z. z.) a vzhľadom na novelu zák. č. 313/2001 Z. z. o verejnej službe stratila od 01. 04. 2002 pre rozpor so všeobecne záväznými predpismi (§ 4 ods. 2 písm. a) zák. č. 2/1991 Zb.) platnosť, keď nebola uzatvorená v rámci kolektívneho vyjednávania postupom podľa ustanovení § 48 a nasl. zákona o verejnej službe. ...

Proti rozsudku okresného súdu som podala odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Bratislave rozsudkom spis. zn. 5 Co 153/06 z 13. 02. 2007 tak, že prvostupňový rozsudok potvrdil a mňa zaviazal zaplatiť odporcovi náhradu trov odvolacieho konania v sume 6.442, Sk. ... Odvolací súd vychádzajúc zo skutočnosti, že v čase uzavretia dohody účastníkmi o rozviazaní pracovného pomeru podľa § 63 ods. 1 písm. a) Zák. práce, nebolo možné vyplatiť odstupné vyššie ako dvojnásobok priemerného mesačného zárobku, napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 219 O. s. p. ako vecne správny potvrdil.

Prostredníctvom môjho právneho zástupcu podala som generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) podnet na podanie mimoriadneho dovolania proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III, spis. zn. 16 Cp 53/02-42 z 13. 02. 2006 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave spis. zn. 5 Co 153/06-63. Generálny prokurátor môjmu podnetu vyhovel a dňa 16. mája 2007 pod spis. zn. VI/Pz 225/07-8 podal Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) mimoriadne dovolanie, v ktorom okrem iného dôvodil aj tým, že zákon o verejnej službe (č. 313/2001 Z. z.), ktorý bol účinný od 1. apríla 2002 do 31. decembra 2003 neupravoval odstupné (s výnimkou § 54 ods. 2 zákona), takže na odstupné a jeho vyplatenie sa v celom rozsahu vzťahoval Zákonník práce, konkrétne jeho § 76. ...

Najvyšší súd rozsudkom spisovej značky 3 M Cdo 8/2007 z 26. októbra 2007 mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora zamietol v podstate z dôvodu, že dohoda o skončení pracovného pomeru vo vzťahu k nároku na zaplatenie odstupného vo výške päťnásobku priemerného mesačného zárobku nie je prejavom vôle (záväzkom) zamestnávateľa na vyplatenie odstupného, ale iba konštatovaním práva na odstupné, „nie však zároveň aj ich dohodou o odstupnom.“

Najvyšší súd uviedol, že v dovolacom konaní vychádzal z výsledkov dokazovania vykonaného súdmi nižších stupňov. ... Vyššie citovaný záverečný text, v ktorom sa spomína odstupné, sám osebe nevykazuje znaky právneho úkonu, lebo neobsahuje prejavy vôle účastníčok smerujúce k vzniku práva. Nie je samostatným právnym úkonom (dohodou o odstupnom), ktorým by sa po dosiahnutí zhodnej vôle účastníčok zakladalo právo na odstupné, ale je len súčasťou iného právneho úkonu (dohody o skončení pracovnoprávneho vzťahu), v rámci ktorého tento text poukazuje na objektívne právo,

z ktorého konajúci zamestnávateľ a zamestnankyňa vyvodzovali názor, že zamestnankyňa má nárok na odstupné vyplývajúci zo zákona a kolektívnej zmluvy. Predmetný právny úkon účastníčok konania je v dôsledku toho (len) ich dohodou o skončení pracovného pomeru, v ktorej sa konštatuje právo zamestnanca na odstupné, nie však zároveň aj ich dohodou o odstupnom. ...

Každý subjekt oprávnený na podanie dovolania, vrátane generálneho prokurátora, je povinný vymedziť dovolacie dôvody len skutkovo. Ak urobí aj právny rozbor uplatnených dôvodov, koná podľa svojej úvahy, ale už nad rámec požiadaviek uvedených v § 243h ods. 1 O. s. p. To však nevyklučuje, aby súd uplatnený dovolací dôvod posúdil odlišne od posúdenia navrhovateľa. Iba takýto výklad rešpektuje zákaz formalizmu a princíp materiálne chápanej súdnej ochrany, ako aj zásadu uvedenú v § 41 ods. 2 O. s. p.

Na všeobecných súdoch všetkých stupňov som sa domáhala uznania môjho práva na splnenie záväzku bývalého zamestnávateľa, ku ktorému sa právne perfektne zaviazal čo do základu, výšky i čo do jeho splatnosti, v dohode o skončení pracovného pomeru dňa 23. apríla 2002. Súdny moje právo neuznali, môj návrh zamietli, preto som podala podnet generálnemu prokurátorovi na podanie mimoriadneho dovolania, ktorý sa s mojim podnetom stotožnil a podal na najvyšší súd mimoriadne dovolanie z dôvodu že rozhodnutia súdov spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci tak, ako to má na mysli ustanovenie § 243f ods. 1 písm. c) O. s. p.

Najvyšší súd posúdil môj prípad na základe úplne iného právneho základu, ako to urobil okresný a krajský súd a na základe takého právneho názoru mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora zamietol. Svoje rozhodnutie opiera o extrémne zužujúci výklad práva, ktorý je v konečnom dôsledku v rozpore s čl. 46 ods. 1 ústavy.

Podľa najvyššieho súdu pre moje právo na vyplatenie odstupného v sume rovnajúcej sa výške päťnásobku priemerného mesačného zárobku niet právom podloženého nároku, teda pre moju žalobu vôbec nebol daný právny základ, lebo dohoda o skončení pracovného pomeru v časti o vyplatení odstupného nespĺňa predpoklady pre vznik práva, ide len o nezáväznú konštatáciu objektívneho práva na odstupné.

Takýto právny názor má potom vlastne za následok, že bolo mi odopreté poskytnutie práva podľa zákona, hoci podľa ústavy (čl. 46 ods. 1) mám na to nepopierateľný nárok. ...

Rozhodnutie najvyššieho súdu je v rozpore s objektívnym právom, jeho výklad práva

je svojim spôsobom svojvoľný, neudržateľný, popiera vlastne zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Najvyšší súd vo svojom rozsudku nerešpektoval ustanovenie § 35 ods. 3 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) a rozhodol v rozpore s ním. Neprihliadal ani na príslušné ustanovenia Zákonníka práce. ...

Najvyšší súd nerešpektoval ani ustanovenia § 15 Zákonníka práce o tom, že prejav vôle treba vykladať tak, ako to so zreteľom na okolnosti, za ktorých sa urobil, zodpovedá dobrým mravom.

Odkazujem aj na to, že neplatnosť právneho úkonu nemôže byť zamestnancovi na ujmu, ak neplatnosť nespôsobil sám, čo je vyjadrené v § 17 ods. 3 Zákonníka práce, ako aj na ustanovenie § 49a Občianskeho zákonníka ...

Dovoľávam sa aj ustanovenia § 40a Občianskeho zákonníka, jeho druhej vety, podľa ktorej neplatnosti sa nemôže dovoľávať ten, kto ju sám spôsobil. V danom prípade ja som pri uzatváraní dohody nebola úskočná, zamestnávateľ konal bez môjho ovplyvňovania, bez stavu núdze alebo iných okolností, ktoré by mohli mať vplyv na jeho prejav vôle.

Konečne poukazujem aj na ustanovenie § 76 ods. 1 Zákonníka práce, podľa ktorého zamestnancovi, s ktorým zamestnávateľ skončí pracovný pomer výpoveďou z dôvodov uvedených v § 63 ods. 1 písm. a) a b) alebo dohodou z tých istých dôvodov ... patrí pri skončení pracovného pomeru odstupné najmenej v sume dvojnásobku ich priemerného mesačného zárobku podľa § 134.

Podľa môjho názoru najvyšší súd pri rozhodovaní o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora, podaného na môj podnet a v môj prospech, všetky tieto okolnosti mal právne vyhodnotiť a dospieť k záveru, že s mojou žalobou som bola „v práve“, že odporcov prejav vôle na zaplatenie odstupného vo výške päťnásobku priemerného mesačného zárobku je právne bezchybný a pre neho záväzný. Ak tak neurobil, poškodil ma na mojich právach a jeho rozhodnutie je v rozpore s ustanovením čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. ...

Vzhľadom na to, že najvyšší súd pri rozhodovaní o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora neposkytol mi ochranu a pretože som mala legitímnu nádej podľa dohody z 23. apríla 2002 na vyplatenie odstupného aj za ďalšie tri mesiace, došlo tým aj k porušeniu môjho základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.»

Na základe uvedených skutočností sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd v náleze vyslovil:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom spis. zn. 3 M Cdo 8/2007 z 26. októbra 2007 porušil základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu zaručenú v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, ako aj základné právo vlastníť a pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd tým, že zamietol mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora Slovenskej republiky.

Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky spis. zn. 3 M Cdo 8/2007 z 26. októbra 2007 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.

Sťažovateľke sa priznáva náhrada trov konania.“

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd

návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom konania pred ústavným súdom je posúdenie, či najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 3 M Cdo 8/2007 z 26. októbra 2007 porušil základné práva sťažovateľky podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a právo podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti podľa čl. 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde skúmal, či v danom prípade nejde o zjavne neopodstatnenú sťažnosť.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 20/05 a iné).

V okolnostiach posudzovaného prípadu však ústavný súd nezistil, že by právny názor najvyššieho súdu vyjadrený v napadnutom rozsudku vykazoval známky ústavnej relevancie z hľadiska svojej protiústavnosti a možnosti porušenia právomoci zverenej mu čl. 127 ods. 2 ústavy, t. j. zrušovať neústavné rozsudky.

Z rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 3 M Cdo 8/2007 z 26. októbra 2007 vyplýva, že:
«V mimoriadnom dovolaní sa netvrdí existencia dovolacích dôvodov v zmysle § 243f ods. 1 písm. a) a b) O. s. p. Keďže v konaní o mimoriadnom dovolaní nevyšla najavo vada konania v zmysle § 237 O. s. p., ani tzv. iná vada konania majúca za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, zaoberal sa dovolací súd len opodstatnenosťou námietky, že napadnuté rozhodnutia spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci [§ 243f ods. 1 písm. c) O. s. p.]. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Úlohou dovolacieho súdu v prípade mimoriadneho dovolania, odôvodneného nesprávnym právnym posúdením veci, je posúdiť, či na zistený skutkový stav bol použitý správny predpis a či bol aj správne interpretovaný.

Generálny prokurátor Slovenskej republiky sa v mimoriadnom dovolaní nedotkol otázky správnosti záverov súdov nižších stupňov, že navrhovateľka sa účinnosťou zákona o verejnej službe stala zamestnankyňou vo verejnej službe a že za účinnosti tohto zákona sa účastníčky 23. apríla 2002 dohodli na skončení pracovného pomeru k 30. aprílu 2002 z dôvodov organizačných zmien v zmysle § 63 ods. 1 Zákonníka práce. Nespochybnil ani zistenie, že odporkyňa dosiaľ zaplatila navrhovateľke odstupné len vo výške

dvojnásobku jej priemerného mesačného zárobku. Nevyjadril sa ani k záverom súdov, v zmysle ktorých kolektívna zmluva, na ktorú bolo poukázané v dohode o skončení pracovného pomeru, stratila platnosť účinnosťou zákona o verejnej službe. Otázku platnosti tejto kolektívnej zmluvy označil generálny prokurátor Slovenskej republiky v prejednávanej veci za irelevantnú. Podľa jeho právneho názoru sa totiž v dohode z 23. apríla 2002 účastníčky dohodli nielen na skončení pracovného pomeru, ale tiež na poskytnutí odstupného, na jeho výške a splatnosti. Takto uzatvorená dohoda o odstupnom bola pre odporkyňu záväzná. Pokiaľ teda odporkyňa neopodstatnene odmietala vyplatiť navrhovateľke odstupné v dohodnutej výške (zodpovedajúcej jej päťmesačnému priemernému zárobku), mali sudy navrhovateľke v celom rozsahu vyhovieť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v dovolacom konaní vychádzal z výsledkov dokazovania vykonaného súdmi nižších stupňov. Vzal na zreteľ, že v súdnom spise je na č. l. 7 založená fotokópia dohody o skončení pracovného pomeru z 23. apríla 2002, a že táto dohoda okrem textu, obsahujúceho jednoznačné prejavy vôle účastníčok konania skončiť pracovný pomer, obsahuje tiež text, v zmysle ktorého „podľa § 76 ods. 1 Zákonníka práce a čl. 5 kolektívnej zmluvy uzatvorenej 5. februára 2001 bude zamestnancovi vyplatené odstupné vo výške päťnásobku priemerného mesačného zárobku, a to vo výplatnom termíne za mesiac apríl 2002“. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu nemožno tento záverečný text uvedenej dohody považovať za prejavy vôle účastníčok konania smerujúce k vzniku práva navrhovateľky na odstupné. So zreteľom na výsledkami dokazovania preukázané postoje účastníčok v čase uzatvorenia dohody z 23. apríla 2002 jednak v otázke samotného skončenia pracovnoprávneho vzťahu, jednak v otázke odstupného (predovšetkým ich zhodné presvedčenie v čase robenia tohto úkonu, že kolektívna zmluva nestratila platnosť a zaväzuje obe strany daného pracovnoprávneho vzťahu), treba túto dohodu ako celok považovať za jediný právny úkon, ktorým sa účastníčky dohodli (len) na skončení pracovného pomeru. Vyššie citovaný záverečný text, v ktorom sa spomína odstupné, sám osebe nevykazuje znaky právneho úkonu, lebo neobsahuje prejavy vôle účastníčok smerujúce k vzniku práva. Nie je samostatným právnym úkonom (dohodou o odstupnom), ktorým by sa po dosiahnutí zhodnej vôle účastníčok zakladalo právo na odstupné, ale je len súčasťou iného právneho úkonu (dohody o skončení pracovnoprávneho vzťahu), v rámci ktorého tento text poukazuje na objektívne právo, z ktorého konajúci zamestnávateľ

a zamestnankyňa vyvodzovali názor, že zamestnankyňa má nárok na odstupné vyplývajúci zo zákona a kolektívnej zmluvy. Predmetný právny úkon účastníčok konania je v dôsledku toho (len) ich dohodou o skončení pracovného pomeru, v ktorej sa konštatuje právo zamestnanca na odstupné, nie však zároveň aj ich dohodou o odstupnom.

Vzhľadom na závery, ku ktorým dospel dovolací súd v predchádzajúcom odseku, nebolo v do volacom konaní možné vysloviť súhlas s názorom generálneho prokurátora, že nárok na odstupné pre navrhovateľku vyplýva z ich dohody o odstupnom. Keďže sa dovolací súd nestotožnil s názorom, že účastníčky právnym úkonom prejavili vôľu smerujúcu k vzniku práva navrhovateľky na odstupné, nezaoberal sa otázkou platnosti (ani záväznosti) právneho úkonu, ktorý podľa jeho názoru nebol urobený.»

Z uvedeného vyplýva, že najvyšší súd sa dôsledne vysporiadal so všetkými námietkami vznesenými sťažovateľkou.

Podľa stabilnej judikatúry ústavného súdu súčasťou základného práva na prerokovanie veci ústavným súdom nie je neúspech v konaní.

Ak preskúmanie namietaného postupu, resp. rozhodnutia všeobecného súdu v rámci predbežného prerokovania veci ústavným súdom nesignalizuje možnosť porušenia základného práva alebo slobody sťažovateľky, realnosť ktorej by bolo potrebné preskúmať po prijatí sťažnosť na ďalšie konanie, ústavný súd považuje túto sťažnosť za zjavne neopodstatnenú (II. ÚS 101/03, I. ÚS 104/04).

Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že nezistil žiadnu súvislosť medzi namietaným rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 3 M Cdo 8/2007 z 26. októbra 2007 a označenými právami, porušenie ktorých sťažovateľka namietala, a preto sťažnosť odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami v nej obsiahnutými.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. septembra 2008